

Κυνισμός...

του Χρίστου Στεργ. Μπελλέ
συγγραφέα-πανεπιστημιακού
chbelles@gmail.com

«**Η χώρα βρίσκεται** στη δίνη ενός πολέμου – υποστηρίζει ο πληθωρικός κι από παρθενογένεση “ηγέτης του ΠαΣοΚ, Ευάγγελος Βενιζέλος – και το μόνο που διαφοροποιεί την κατάσταση είναι πως δεν υφίστανται τα φυσικά αποτελέσματα ενός πολέμου, δηλαδή νεκροί και τραυματίες»...

Έτσι είναι, αν έτσι νομίζει, αφού αγνοεί τους καθημερινούς, μακρόσυρτους θανάτους και τις εκφάνσεις τους, που ξεκινούν από την οικονομική και κατ’ επέκταση ηθική, κοινωνική, βιολογική εξόντωση.

Αφού δεν κατονομάζει τους επώνυμους διαχειριστές τούτου του ιδιώνυμου πολέμου, την κάστα, δηλαδή, των πλουτοκρατών (το κεφάλαιο δεν είναι μόνο μια σχέση οικονομική, αλλά εμπεριέχει ωσμώσεις δύναμης κι εξουσίας) που ζει, κινείται, βασιλεύει πάνω κι έξω από κρίση και νόμους, αφού οι ίδιοι οι νόμοι αποτελούν την ισχύ τους. Πρόκειται για την υπερεθνική και εθνική ελίτ (πολιτική, οικονομική, χρηματοπιστωτική, μιντιακή) που τα συμφέροντά της είναι διαμετρικά αντίθετα από κείνα της μεγάλης λαϊκής πλειοψηφίας, των μόνιμων υποζυγίων κι εμπροσθοφυλάκων. Το παλιό πρελούντιο τούτων των χρυσοκάνθαρων της οπισθοφυλακής «πολεμήστε να δοξαστούμε», μεταλλάχτηκε ασύστολα στο «πληρώστε για να σωθούμε». Τούτης της δράκας τα συμφέροντα ανέχεται, εκφράζει, υποθάλλει, το πολιτικό μας σύστημα.

Αφού πλανάται πλάνην οικτράν – ο ίδιος και το πολιτικό προσωπικό – πιστεύοντας πως η Δημοκρατία μπορεί να λειτουργήσει με το 80% του λαού σε κατολίσθηση. Με ένα και πλέον εκατομμύριο συνανθρώπους να ζουν τον αβάσταχτο βραχνά της ανεργίας, τα περίπου μισό εκατομμύριο «λουκέτα», τον ξενιτεμό των νέων, την πείνα, την ανασφάλεια, την ταπείνωση, την κατάθλιψη, την απελπισία, την απόγνωση, την αυτοκτονία. Με την καθημερινή κατάρρευση του τριακονταετούς (1950-1980) κοινωνικού κράτους, την καταρράκωση της μεσαίας τάξης, τη φονική επέλαση της ανακατανομής εισοδήματος που σωρεύει πλούτο στον πλούτο, εξαερώνοντας τη συνταγματική αρχή, όπου οι πολίτες «συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους».

Στα περιορισμένα πλαίσια της στήλης θα αναφερθούμε σ’ ένα από τα βοηθητικά όπλα ενός πολέμου – εξίσου αποτελεσματικά, φονικά – που αφορά στη διαστρέβλωση της έννοιας των λέξεων, όπου ο «Ιανός» Βενιζέλος δρέπει δάφνες στις αγέρωχες, βουλιμικές βολές του.

«**Αν θέλεις να εξουσιάσεις** τον κόσμο, δεν έχεις παρά να αλλάξεις την έννοια των λέξεων», η οργουελική συνταγή. Ένα απάνθισμα λέξεων-ύβρεων πείθει: παράπλευρες ζημίες, ανθρωπιστικός πόλεμος, ανθρωπιστικές βόμβες, απελευθερωτικός στρατός, ανθρωπιστικός στρατός, εκδημοκρατική εκστρατεία, εξαγωγή δημοκρατίας, εκδημοκρατισμός Μέσης Ανατολής, αναμόρφωση Λιβάνου, δυσανάλογη αντίδραση, παραβατική συμπεριφορά. Δεν υπάρχει προηγούμενο στις

παγκόσμιες ιστορικές ειδήσεις, όπου νοημοσύνη, γλώσσα, βιάζονται με τέτοιο τρόπο και σε τέτοιο βαθμό. Ποτέ και σε καμιά κοσμική γλώσσα δε ζωγραφίστηκε η ύβρις, η κυνικότητα, η αθλιότητα, η κτηνωδία, ο φασισμός, η φρίκη του πολέμου, με επιθετικά πρόσημα που αφορούν στον άνθρωπο, τον πολιτισμό, τη δημοκρατία, την πρόοδο. Στις ίδιες νότες κι οι «παράπλευρες ωφέλειες», παραφράζοντας Βενιζέλο στο «ευτυχώς που υπάρχει τρόικα» κι άλλα πολλά...

Μπροστά στην παταγώδη αποτυχία της προηγούμενης κυβέρνησης στον τομέα της φοροδιαφυγής ο πρώην αλχημιστής υπουργός Οικονομικών βαφτίζει πομπωδώς τη σύλληψη μεγαλοοφειλετών του Δημοσίου (επιχειρηματίες με ανεξόφλητα ληξιπρόθεσμα χρέη άνω των 150.000 ευρώ), πάταξη φοροδιαφυγής. Μιμούμενός τον ο Παπανδρέου, σε συνέντευξή του (Νοέμβριος 2011) στο Βερολίνο, διαφημίζει κι αυτός τη σύλληψη των παραπάνω μαγαλοοφειλετών, σαν πάταξη φοροδιαφυγής: «Τις τελευταίες εβδομάδες είχαμε μεγάλες επιτυχίες στον τομέα της φοροδιαφυγής», («Ελευθεροτυπία» 28/11/2011). Στην ίδια συγχορδία και «οικεία» ΜΜΕ. Ο καθηγητής, Μανώλης Γ. Δρεττάκης μιλάει για παραοικονομία ύψους 60 δισ. ευρώ, που «αν φορολογούνταν θα απέφεραν ετήσια έσοδα γύρω στα 15-20 δισ. που, αν εισπράττονταν δε θα υπήρχε σήμερα πρόβλημα δημοσίου χρέους» (!).

Όταν καταλαγιάσουν πανηγύρια και θρίαμβοι στέψης του νέου «βασιλιά» του ΠαΣοΚ και, όταν έλθει το πλήρωμα του χρόνου, οι παροικούντες την Ιερουσαλήμ, στο ίδιο έργο θεατές, θα παρακολουθούν ξανά τον τραγικό τους βασιλιά που θα γκρεμίζεται απ' το θρόνο του γυμνός και τους ευνούχους αυλικούς, πριν αλέκτορα λαλήσαι τρις, να τον απαρνιούνται με τις εν κενώ ασύστολες αναλύσεις τους. Γιατί το πολιτικό σύστημα καταρρέει, επειδή έχασε κάθε ηθική υπόσταση, κάθε εμπιστοσύνη απ' το λαό. Γιατί κράτος και πολιτεία – ακραιφνείς εγγυητές της κοινωνικής συνοχής – αγνόησαν παντελώς την αξιωματική ιστορική αρχή πως: τίποτε δε θεμελιώνει την ενότητα και συνοχή, χωρίς δικαιοσύνη κι ελευθερία. Γιατί η ζωή έχει περιεχόμενο τη ζωή κι όχι τη συντεχνία...